

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. ožujak 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo se zadržati na petome blaženstvu koje glasi: „Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe“ (Mt 5, 7). U ovom blaženstvu postoji jedna posebnost: jedino se u njemu uzrok i plod sreće podudaraju, milosrđe. Oni koji čine milosrđe naći će milosrđe, bit će „zamilovani milosrđem“.

Ova tema reciprociteta oproštenja nije prisutna samo u tome blaženstvu, nego se više puta ponavlja u Evanđelju. A zar bi i moglo biti drukčije? Milosrđe je samo Božje srce! Isus kaže: „Ne sudite i neće biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se“ (Lk 6, 37). Uvijek ista uzajamnost. I u Jakovljevoj se poslanici kaže da „milosrđe likuje nad sudom“ (2, 13).

Ali poglavito u Očenašu molimo: „Otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim“ (Mt 6, 12); i to je jedini zahtjev ponovljen na kraju: „Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupke, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vaših prijestupaka“ (Mt 6, 14-15; usp. Katekizam Katoličke Crkve, 2838.).

Dvije su stvari koje se ne mogu razdvojiti: dano oproštenje i primljeno oproštenje. No mnoge su osobe u škripcu, ne uspijevaju oprostiti. Toliko je puta primljeno zlo tako veliko da uspjeti oprostiti izgleda kao uspjeti se na vrlo visoku planinu: iziskuje golemi napor; i osoba misli: ne može, to se ne može. Ova činjenica uzajamnosti milosrđa ukazuje na to da moramo stubokom izokrenuti perspektivu. Sami ne možemo, potrebna je Božja milost, moramo za nju moliti. Naime, ako se u petome blaženstvu obećava da će se naći milosrđe i u našem Ocu molimo da nam se otpuste dugovi to znači da smo mi u biti dužnici i treba nam naći milosrđe!

Svi smo dužnici. Svi. Prema Bogu koji je tako velikodušan i prema braći. Svaka osoba zna da nije otac ili majka kakvi bi trebali biti, suprug ili supruga, brat ili sestra kakvi bi trebali biti. Svi smo u

životu „u deficitu“. I treba nam milosrđe. Znamo da smo i mi učinili zlo, uvijek nešto nedostaje dobru koje smo trebali učiniti.

Ali upravo to naše siromaštvo postaje snaga za opraštanje! Dužnici smo i ako će nam se, kao što smo čuli na početku, mjeriti mjerom kojom druge mjerimo (usp. *Lk* 6, 38), tada nam valja širiti mjeru i otpustiti dugove, oprostiti. Svaki se pojedinac mora sjetiti da je potrebit oproštenja, da treba oproštenje, da treba strpljenje; u tome je tajna milosrđa: *opraštanjem se dobiva oproštenje*. Stoga nam Bog prethodi i On prvi nama oprašta (usp. *Rim* 5, 8). Primajući njegovo oproštenje i mi sami postajemo sposobni oprostiti. Tako vlastita bijeda i vlastiti nedostatak pravde postaju prilika da se otvorimo kraljevstvu nebeskom, jednoj većoj mjeri, Božjoj mjeri, a to je milosrđe.

Koji je izvor našeg milosrđa? Isus nam je rekao: „Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan“ (*Lk* 6, 36). Što se više prihvaća Očevu ljubav, to se više ljubi (usp. KKC, 2842). Milosrđe nije tek jedna od dimenzija, nego je središte kršćanskog života: nema kršćanstva bez milosrđa. [1] Ako nas čitavo naše kršćanstvo ne vodi milosrđu, idemo krivim putem, jer je milosrđe jedini istinski cilj svakog duhovnog puta. To je jedan od najljepših plodova ljubavi (usp. KKC, 1829).

Sjećam se da je ta tema izabrana za prvi *Angelus* koji sam izmolio kao papa: milosrđe. I to mi se duboko urezalo u srce, kao neka poruka koju sam kao Papa uvijek trebao davati, poruka koja mora biti svakodnevna, a ta poruka je milosrđe. Sjećam se da sam se toga dana „drznuo“ reklamirati jednu knjige o milosrđu, koju je bio upravo objavio kardinal Kasper. I toga dana osjetio sam se tako snažno da je to poruka koju kao rimski biskup moram dati: milosrđe, milosrđe, lijepo molim, oproštenje.

Božje milosrđe je naše oslobođenje i naša sreća. Živimo od milosrđa i ne smijemo si dopustiti da budemo bez milosrđa: to je zrak koji trebamo disati. Previše smo siromašni da bismo postavljali uvjete, trebamo opraštati jer i sami trebamo oprost. Hvala!

[1] Usp. sv. Ivan Pavao II, enc. *Dives in misericordia* (30. studenog 1980.); bula *Misericordiae vultus* (11. travnja 2015.); apost. pismo *Misericordia et misera* (20. studenog 2016.).

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Sutra ćemo slaviti svetkovinu svetoga Josipa. U životu, na poslu, u obitelji, u radosti i boli on je oduvijek tražio i ljubio Gospodina, zavrijedivši pohvalu Svetog pisma kao pravedan i mudar čovjek. Uvijek ga zazivajte s pouzdanjem, posebno u teškim trenucima i povjerite svoj život tom velikom svecu. Pridružujem se apelu talijanskih biskupa koji su u ovoj izvanrednoj zdravstvenoj situaciji potaknuli na molitvu za cijelu zemlju. Svaka obitelj, svaki vjernik, svaka redovnička zajednica,

neka se svi duhovno ujedine sutra u 21 sat u molitvi otajstava svjetla krunice. Sjajem obasjanom i preobraženom licu Isusa Krista i njegovu Srcu vodi nas Marija, Majka Božja, Zdravlje bolesnih, kojoj se obraćamo molitvom krunice pod ljupkim pogledom svetog Josipa, čuvara Sveta obitelji i naših obitelji. I molimo je da posebno čuva našu obitelj, naše obitelji, posebno bolesne i osobe koje skrbe za bolesne: liječnike, medicinske tehničare, medicinske sestre, volontere koji riskiraju život u toj službi.